

QUAN CAL DIR "NO" I POSAR LÍMITS ALS NOSTRES FILLS?

Qualsevol infant ho voldria tot sempre, va provant... Es tracta d'una actitud que forma part del seu aprenentatge i que només controla a través de l'aplicació dels límits que han d'establir els pares.

Tots els infants volen saber fins on arriben els seus límits i esbrinar què estan disposats a permetre'ls els pares i què no, posant-los a prova.

La tasca dels pares d'establir límits és lenta i difícil, requereix preveure i aprofitar les petites coses de cada dia per orientar la conducta del fill ajudant-lo a posposar un desig o renunciar-hi quan la demanda no és adequada. Dir que sí a tot el que vol resulta més fàcil i còmode per als pares, però el "no" o "l'ara no" són convenients i necessaris per créixer i facilitar la interiorització d'unes normes des de bon començament. En l'ambivalència dels sentiments infantils s'entreveu un desig de límits que és del tot compatible amb l'amor i el respecte, i complementari amb aquests sentiments.

Posar límits és pràcticament una manera de protegir i donar seguretat al petit, sobretot quan en els seus intents de explorar l'entorn, es troba en situacions de perill (per exemple, posar els dits a l'endoll). Quan és més gran, de vegades reclama al pare o a la mare que s'interposin davant de conductes inadequades (una baralla, per exemple) i la restricció pot contrariar-lo i provocar una reacció enfurismada. És el moment de parlar amb ell i explicar-li les raons del "no", d'acord amb les seves possibilitats d'entendre, més que no pas impedir l'acció sense més o fer una prohibició a seques.

L'actitud de fermesa dels pares, acompanyada del diàleg i la relació positiva, és essencial. També la convicció que el fill no és més feliç pel fet que obtingui sempre el que vol i que se li pot fer veure que no tot es troba sempre a l'abast dels pares per complaure'l. Els límits, quan es plantegen sense ambigüitats, si són raonables i coherents, mai no estan renyits amb l'empatia i el respecte envers les necessitats del fill.

La funció contenidora dels límits, els primers i bàsics, correspon als pares. Serà molt difícil per als educadors encetar una activitat compartida a l'aula si els límits que es necessiten per encarar-la no s'han treballat a casa o han estat vagament transmesos. La incorporació progressiva dels límits estimula a lluitar, a esforçar-se i és així com el fill va tenint una motxilla mental de recursos que el permeten a tolerar un cert grau d'insatisfacció, de contrarietat o frustració, per tal d'anar cap a un bon desenvolupament personal.

Lluïsa Etxeberria Azkune (psicoterapeuta) www.familiaforum.net

PREGUNTES PER REFLEXIONAR:

- Davant de quines situacions em costa dir que "no"?
- Sabria dir-ne el per què?

